

вамъ азъ! отговори съ високъ гласъ Марійка, като му хвърли въ лицето златиѣжъ жълтицѣ съ единъ върль и сърдитъ начинъ. Азъ ви много благодаря, и ви ся моля, когато ще минете отъ кадѣ насъ, да ми обадите: всичкитѣ момчета отъ моето село ще излѣзатъ да ви посрѣщнатъ, защото у насъ хората много обычатъ оня граждане, които си допрощаватъ да разказватъ на бѣднитѣ момичета приказки като вашитѣ! Ще видите вий това, ще ви дочакатъ тѣ!

— Вий сте една лъжлива мома и единъ языкъ глупавъ и безумень! казà господарьтъ вѣнъ отъ себе си, като дигаше въ сѣщото время и тоягѣжъ си да ѣж уплаши. Вий искате да направите хората да повѣрватъ онова което не сѣществува, но съ това вий нѣма да искарате пары: хората познаватъ момитѣ като васъ!

Марійка ся уплаши и ся оттегли; но Германъ въ това время бѣше докончилъ юздѣжъ на коньтъ на господарьтъ, и, като ѣж тегляше ту на самъ ту нататѣкъ съ всичкитѣ си сили:

— То ся разумѣ, сега! казà той; не треба нѣщо повече; твърдѣ добрѣ ся види защо е излѣзълъ той да преслѣдова това момиче . . . Долу отъ коньтъ! мой господине! долу скоро! и ний двама ще ся поразговоримъ!

Господарьтъ . . . не му ся щѣше по никакъвъ начинъ да приѣмне това призваніе: той бодна коньтъ